

Tatoeëerder

Nog niet zo lang geleden was ambtenaar een eretitel. Iemand die zich niet inzette voor het eigen gewin, maar voor de publieke zaak

'Participeren is gewoon een ander woord voor bezuinigen' wist vorige week een sportveldbestuurder mij te melden. Natuurlijk heeft hij daarin gelijk. Participeren is niet in de troonrede van 2013 en 2014 gekomen, alleen omdat dat zo'n goed idee is, maar omdat vaderschap staat het zonder hulp niet meer af kan of af denkt af te kunnen. Met participeren is natuurlijk ook nog iets anders aan de hand. Het wordt inmiddels gezien als een soort remedie voor alle kwalen. Als we burgers op een informele manier, dus zonder ingewikkelde bureaucratische tussenlagen gaan inzetten om bepaalde dingen te doen, dan komt het helemaal goed. Aperte onzin natuurlijk. Die bureaucratische tussenlagen zijn er ooit tussen geschoven om de publieke zaak eerlijk, meetbaar en tastbaar te maken en om een eind te maken aan vriendjespolitiek, nepotisme en corruptie. Het ergste waarmee we anno 2014 iemand mee kunt beledigen is hem een ambtenaar te noemen. Heel misschien met uitzondering van een bankier of een directeur van een woningcorporatie. Nog niet zo lang geleden was ambtenaar een eretitel. Iemand die zich niet inzette voor het eigen gewin, maar voor de publieke zaak.

Die bureaucratische tussenlagen zijn er ooit tussen geschoven om de publieke zaak eerlijk, meetbaar en tastbaar te maken en om een eind te maken aan vriendjespolitiek, nepotisme en corruptie

Anno 2014 kijken we daar anders tegen aan. Grootchalige, bureaucratische regelingen worden door de burger gewantrouwd en kleine informele collectieven, die uit de kringen van de burgerij komen zijn bijna per definitie integer van opzet. De werkelijkheid is natuurlijk anders: een slimme bestuurder zorgt dat een project naar de buitenkant gedragen wordt door een creatieveling met een woeste baard en dito tatoeages, terwijl het project, net als vroeger, feitelijk draait op overheidscentjes. Je kunt dat hypocriet noemen en dat is het wellicht ook. Een andere benaming is pragmatisch. Als de burger een uithangbord met een woeste baard en tatoeages wil dan geven we hem dat toch gewoon.

Het echte probleem is natuurlijk de naïviteit van de gemiddelde burger. Een ambtenaar met al zijn fouten en beperkingen, wordt per definitie gewantrouwd en iemand uit het informele circuit kan bijna niet fout doen. Mijn mening daarover: naïef, dom en afschuwelijk contraproductief. Als de ambtenaren die dit stukje lezen nu een op een holletje naar de tatoeëerder op de hoek hollen en op beide armen de term '*Proud to be a public servant*' laten tatoeëren. Dan komt het misschien toch nog goed. Met vriendelijke groet,

Hein van Iersel (hoofdredacteur)
hein@nwst.nl

Stuur of twitter dit artikel door!
Scan of ga naar:

www.stad-en-groen.nl/artikel.asp?id=41-4965